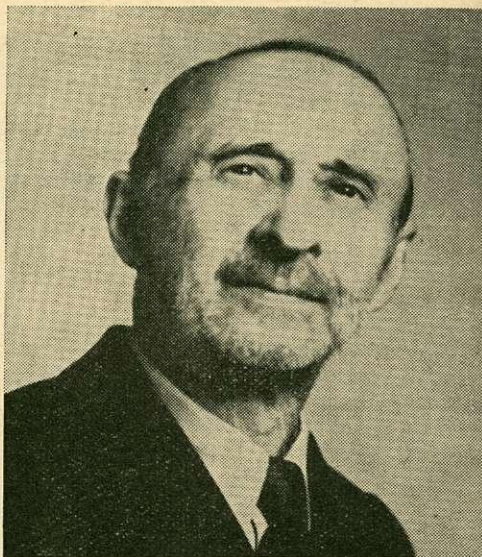

Béky Albert (1869 – 1956)

születésének

100. évfordulójára

Neve az első világháború után Kaán Károly által kezdeményezett alföldi erdőtelepítéssel fonódott össze, bár munkásságának nagyobb részét a hegyvidéken — Erdélyben és a Bükk-hegységben — fejtette ki. Miután államvizsgáját kitüntetéssel letette, munkáját — a régi hagyományoknak megfelelően — az erdőrendezés gyakorlatában kezdte, majd a királyhalmi erdőőri szakiskolában lett segédtanár. Erdélyben a szászsebesi, majd kolozsvári erdőrendezőség vezetője, 1919-től Miskolcon kerületi erdőrendező volt. 1925-ben került az Alföldre, munkásságának utolsó állomására, a debreceni erdőigazgatóság élére, ahol 1929-ben történt nyugdíjba vonulásáig minden képességét és erejét az Alföld-fásítás gyakorlati megvalósításának szentelte, ezután pedig ezt az ügyet szakírói tevékenységével szolgálta.

Polihisztor és legtermékenyebb szakíróink egyike volt: foglalkozott az üzemterv-készítés, az erdőbecslés, a legeltetés, az erdőhasználati módok, az erdőnevelés, a gyertyán elterjedés, a szakoktatás kérdéseivel, főleg azonban a csemetenevelés és az erdősítés fejlesztésére törekedett. Első jelentős munkája 1913-ban jelent meg „Útmutatás az erdei facsemeték nevelésére és az azokkal való bánás” címen. Legjelentősebb művét már nyugdíjazása után írta. Az „Útmutatás az Alföld fásításának munkájához” c. könyvecskéje 1932-ben jelent meg és ezután még további három kiadást ért el.

Kiváló oktató és ismeretterjesztő készsége volt: számos cikke jelent meg a vidéki erdészeti egyesületek szaklapjaiban, „Az Erdő”-ben, a „Magyar Erdőgazdaság”-ban is, amelyek elsősorban az erdészekhez szóltak. A mezőgazdaság körében az erdőgazdálkodás és az alföldi erdőtelepítések jelentőségét a „Köztelek”-ben, a „Tiszántúli Gazdák”-ban közzé tett cikkeivel, valamint 1927-ben megjelent „Az Alföld fásítása, különös tekintettel a mezőgazdasági többtermelésre” c. ismeretterjesztő-oktató füzetével népszerűsítette. Ismert gyümölcskertész és méhész is volt, szakírói tevékenysége ezekre az ágazatokra is kiterjedt.

Érdeklődésének homlokterében azonban az erdőművelés állt, szemléletét az ökonómiai viszonyok vizsgálata és a felismerések gyakorlati alkalmazása hatotta át. Széles látóköre, rendkívüli sokoldalúsága tette számára lehetővé, hogy hosszú hegyvidéki munkássága után nemcsak be tudott illeszkedni az alföldi viszonyok közé, hanem igen jelentős mértékben hozzájárult a síkvidéki erdőművelés fejlesztéséhez.

A felszabadulás után az „Erdészeti Lapok” 1950-es évfolyamában jelentkezett a kopárok fásításáról szóló cikkével, 1954-ben lapunkban a homokfásításról írt, 1955-ben pedig még hozzászólt az akáckérdéshez.

1954-ben — 83 éves korában — a Tudományos Minősítő Bizottság Béky Albertnek tudományos, oktatói és szakírói tevékenységéért a mezőgazdasági tudományok doktora fokozatot ítélte oda. Az első gyakorlati erdőmérnök volt, aki ezt a magas tudományos fokozatot kapta. Egyesületünk országos választmányának 25 éven át volt tevékeny tagja, majd tiszteletbeli elnöke.

Az Országos Erdészeti Egyesület
Erdészettörténeti Szakosztálya
részéről

Kolossváry Szabolcsné